

ENID BLYTON

VIISIKKO
SUOMESSA
60 VUOTTA!

An illustration of four children and a dog on a cliffside. A young boy with light hair is at the top, looking down. Below him, a boy with dark hair looks forward. In the foreground, a girl with red hair and a red bow looks to the left, and a boy in a yellow shirt looks to the right. A large brown dog is in the center, looking towards the viewer. The background is a dark, rocky cliffside with a blueish-green hue.

**Viisikko
karkuteillä**

tammi

Viisikko-sarja

1. Viisikko aarresaarella
2. Viisikon uudet seikkailut
3. Viisikko karkuteillä
4. Viisikko ja salakuljettajat
5. Viisikko kesälomalla
6. Viisikko pelastaa salaisuuden
7. Viisikko ja aavejuna
8. Viisikko pulassa
9. Viisikko joutuu ansaan
10. Viisikko retkellä
11. Viisikko ja tornin salaisuus
12. Viisikko löytää jäljen
13. Viisikko lähtee merelle
14. Viisikko vapauttaa lentäjät
15. Viisikko ja lapsenryöstäjät
16. Viisikko salaperäisellä nummella
17. Viisikko vuoristossa
18. Viisikko ja linnan aarre
19. Viisikko vanhassa majakassa
20. Viisikko Kuiskausten saarella
21. Viisikko jälleen yhdessä

ENID BLYTON

Viisikko karkuteillä

Suomentanut Turun yliopiston suomentajaseminaari
FT Hilka Pekkasen johdolla

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI

HELSINKI

Suomentajaseminaarin osanottajat:

Sonja Hakala

Antti Ikonen

Kirsi Laitila

Satu Lampiniva

Jere Lemettinen

Anna Missilä

Anna Puukka

Alkuteos:

Five Run Away Together

Julkaistu aiemmin Lea Karvosen suomentamana

© 1942 Hodder & Stoughton Limited. All rights reserved.

Viisikko karkuteillä © 1957 Hodder & Stoughton Limited. All rights reserved.

Uusi suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2016

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-9243-3

Kesäloma

– Pauli-kulta, rauhoitu nyt ja tee jotain järkevää, äiti sanoi.
– Ravaat koko ajan ulos ja sisään Timin kanssa, ja minä yritän levätä.

– Anteeksi, äiti, Pauli sanoi ja tarttui Timiä kaulapannasta. – On niin yksinäistä ilman muita. Kunpa huominen tulisi pian. Olen odottanut serkkujen tuloa jo kolme pitkää viikkoa.

Pauli kävi sisäoppilaitosta yhdessä serkkunsa Annen kanssa, mutta lomalla he pitivät hauskaa yhdessä Annen ja Annen veljien Leon ja Dickin kanssa. Nyt oli kesäloma, ja siitä oli ehtinyt kulua jo kolme viikkoa. Anne, Dick ja Leo olivat lähteneet matkalle isänsä ja äitinsä kanssa, mutta Pauli ei ollut mennyt mukaan, koska hänen vanhempansa olivat halunneet pitää tyttärensä kotona.

Seuraavana päivänä serkkujen oli määrä tulla viettämään loput kesälomasta Paulin kanssa hänen vanhassa kotitalossaan Kirrinissä.

– Kivaa kun he tulevat, Pauli sanoi koiralleen Timille.
– Tosi kivaa. Vai mitä sinä sanot?

– Hau, Tim sanoi ja nuolaisi Paulin kättä.

Pauli oli tyttö, mutta hän pukeutui aivan kuin poika: farkkuihin ja puseroon. Hän oli aina halunnut olla poika eikä suostunut vastaamaan, jos häntä puhuteltiin hänen

oikealla nimellään Paulaksi. Siksi kaikki sanoivat häntä Pauliksi. Hän oli ikävöinyt serkkujaan valtavasti kesäloman ensimmäisten viikkojen aikana.

– Ennen luulin, että viihdyn parhaiten yksin, Pauli sanoi Timille, joka tuntui ymmärtävän kaiken, mitä hän sanoi.
– Nyt tiedän, että se oli ihan typerää. On mukavaa olla toisten kanssa, tehdä kaikenlaista yhdessä ja saada ystäviä.

Tim paukutti häntäänsä maata vasten. Koirakin piti muiden lasten seurasta. Se odotti innokkaasti, että saisi taas nähdä Leon, Annen ja Dickin.

Pauli vei Timin alas rannalle. Hän suojasi kädellä silmiään auringolta ja katsoi kohti lahden suuta. Keskellä lahtea, melkein kuin sitä vartioimassa, oli pieni kivikkoisen saari, jolla kohosivat vanhan linnan rauniot.

– Pian nähdään, vanha kunnan Kirrinsaari, Pauli sanoi hiljaa. – En ole vielä päässyt käymään tänä kesänä, koska veneeni on ollut korjattavana, mutta pian se on valmis, ja sitten tulen käymään. Tutkin taas vanhan linnan läpikotaisin. Tim, muistatko, kuinka jänniä seikkailuja meillä oli viime kesänä Kirrinsaarella?

Tim muisti varsin hyvin, sillä se oli ottanut osaa lasten jännittäviin seikkailuihin. Se oli ollut mukana tutkimassa linnan kellariluolia ja auttanut löytämään aarrekätkön. Sillä oli ollut aivan yhtä hauskaa kuin sen rakkailla lapsiystäväillä. Tim haukahti hiljaa.

– Muistathan sinä, Pauli sanoi ja taputti koiraa. – Eikö olekin hauskaa päästä sinne? Mennään taas alas vankiluoliin, eikö niin? Ja muistatko, kuinka Dick laskeutui siihen syvään kaivoon ja pelasti meidät?

Edellisen kesän tapahtumien muisteleminen sai Paulin innostumaan. Hän odotti entistä malttamattomampana

seuraavaa päivää ja kolmen ystävänsä saapumista.

– Antaisipa äiti meidän mennä asumaan saarelle viikoksi, Pauli ajatteli. – Se olisi hauskinda, mitä voisimme tehdä. Asuisimme minun ikiomalla saarellani!

Saari tosiaan oli Paulin. Tosiasiassa sen omisti Paulin äiti, mutta pari kolme vuotta sitten äiti oli sanonut, että Pauli voisi saada sen, ja nyt tyttö piti saarta ikiomanaan. Hänestä kaikki saaren kaniinit kuuluivat hänelle, samoin kaikki sen linnut ja muutkin eläimet.

– Kun muut tulevat, ehdotan, että lähdemme sinne viikoksi, hän ajatteli innoissaan. – Otetaan eväät mukaan, ja eletään siellä ihan vain keskenämme. Niin kuin Robinson Crusoe.

Seuraavana päivänä Pauli lähti yksin ponikieseillä serkkujaan vastaan. Äidin teki mieli tulla mukaan, mutta hän ei voinut oikein hyvin. Pauli oli huolissaan. Äiti oli valitellut vointiaan useasti viime aikoina. Ehkä se johtui kesähelteistä. Viime aikoina oli ollut todella kuuma, päivästä päivään pelkkää sinistä taivasta ja auringonpaistetta. Pauli oli paahtunut auringossa tummanruskeaksi, ja hänen silmänsä näyttivät hätkähdyttävän sinisiltä ruskettunutta ihoa vasten. Hän oli leikkauttanut tukkansa tavallistakin lyhyemmäksi, ja oli todella vaikea arvata, oliko hän tyttö vai poika.

Juna saapui asemalle. Junanvaunun ikkunasta näkyi kolme hurjasti vilkuttavaa kättä, ja Pauli hihkaisi riemuissaan.

– Hei! Leo! Dick! Anne! Vihdoinkin olette täällä.

Lapset rynnistivät suin päin ulos junasta. Leo kutsui kantajan.

– Laukut ovat konduktöörinvaunussa. Terve, Pauli! Mitä kuuluu? Jukra että olet kasvanut.

Kaikki olivat kasvaneet. He olivat vuoden vanhempia ja vuoden verran pitempiä kuin seikkaillessaan edellisenä kesänä Kirrinsaarella. Annekaan ei enää näyttänyt pikkutyöltä, vaikka oli heistä nuorin. Hän kapsahti Paulin kaulaan, niin että Pauli oli vähällä kaatua kumoon, ja kyykistyi sitten Timin viereen. Koira oli tikahtumaisillaan onnesta kun sai nähdä ystävänsä.

Melu oli hurja. Kaikki kailottivat kuulumisiaan yhtä aikaa, ja Tim haukkui taukoamatta.

– Tuntui ihan siltä, että juna ei tule ikinä perille.

– Tim-kulta, et ole muuttunut yhtään!

– Hau, hau, hau!

– Äiti on pahoillaan, ettei voinut tulla teitä vastaan.

– Pauli, olet tosi ruskea! Meille tulee kyllä hurjan hauskaa.

– HAU, HAU!

– Hiljaa, Tim-kulta, älä hypi: olet purrut solmioni melkein rikki. Vanha kunnon koiraseni, mahtavaa nähdä sinua!

– HAU!

Kantaja toi lasten matkatavarat, ja pian laukut olivat kie-seissä. Pauli maiskautti ponille, ja se karautti laukkaan. Kie-seissä istuva viisikko puhui yhteensä ääneen niin kovaa kuin keuhkoista lähti. Selvästi äänekkäin oli Tim, jonka koiranääni oli vahva ja voimakas.

– Ei kai äitisi ole sairaana? kysyi Leo, joka oli kiintynyt Fanny-tätiin. Täti oli lempeä ja ystävällinen ja piti lasten vierailuista.

– Huono olo johtuu varmaan tästä helteestä, Pauli sanoi.

– Entä Peter-setä? Anne kysyi. – Onko hän kunnossa?

Serkut eivät oikein pitäneet Paulin isästä, koska hän saattoi menettää malttinsa ja suuttua pahan kerran. Serkut

olivat kyllä tervetulleita vieraita talossa, mutta Peter-setä ei oikeastaan pitänyt lapsista. Niinpä lapset tunsivat olonsa hieman vaivautuneeksi hänen seurassaan ja olivat mielisään, jos hän ei ollut paikalla.

– Isä voi ihan hyvin, Pauli sanoi iloisesti. – Hän on vain huolissaan äidistä. Isä ei tunnu huomaavan äitiä juuri lainkaan silloin, kun äiti voi hyvin ja on iloinen, mutta menee ihan tolaltaan, jos äidille tapahtuu jotain ikävää. Olkaa siksi vähän varovaisia hänen seurassaan. Tiedättehän te, millainen hän on, kun hän on huolissaan.

Lapset tiesivät kyllä. Oli parasta välttää Peter-setää, jos jotain oli mennyt vikaan. Siitä huolimatta ei edes ajatus äikäisestä sedästä voinut latistaa heidän intoaan. He olivat lomalla, he olivat menossa Kirriniin, he olivat meren äärellä, ja heillä oli vanha rakas Tim vierellään ja paljon kaikenlaista hauskaa edessä.

– Mennäänkö Kirrinsaarelle, Pauli? Anne kysyi. – Mennäänhän? Emme ole päässeet sinne ollenkaan viime kesän jälkeen. Sää oli liian huono jouluna ja pääsiäisloman aikaan, mutta nyt on upea ilma.

– Tietysti mennään, Pauli sanoi siniset silmät loistaen. – Arvatkaa mitä olen suunnitellut. Ajattelin, että olisi mahdollavaa mennä asumaan saarelle kokonaiseksi viikoksi ihan keskenämme. Olemme nyt jo niin isoja, että äiti varmaan antaa luvan.

– Ai että mentäisiin asumaan sinun saarellesi viikoksi! Anne huudahti. – Juku! Kuulostaa mahtavalta!

– Meidän saarellemme, Pauli sanoi iloisesti. – Etkö muista, että lupasin jakaa saaren neljään osaan niin että voidaan kaikki omistaa se yhdessä? Tarkoitin sitä ihan tosisani. Saari on meidän, ei minun.

– Entä Tim? Anne sanoi. – Eikö senkin pitäisi saada osa? Eikö voitaisi jakaa saari viiteen osaan, niin että Tim saisi myös oman osuutensa?

– Timillä ja minulla voi olla yhteinen osuus, Pauli sanoi. Hän pysäytti ponin, ja lapset ja koira katsoivat sinisen lahden poikki. – Tuolla Kirrinsaari näkyy, Pauli sanoi. – Rakas pikku saari. En millään malta odottaa, että pääsen sinne. En ole päässyt vielä käymään, koska venettäni ei ole ehditty korjata.

– Sitten voidaan mennä kaikki yhdessä, Dick sanoi. – Ovatkohan saaren kaniinit yhtä kesyjä kuin ennenkin?

– Hau! Tim sanoi oitis. Koira innostui heti kun kuuli puhuttavan kaniineista.

– Ei sinun kannata haaveilla Kirrinsaaren kaniineista, Tim, Pauli sanoi. – Tiedät kyllä, etten anna sinun ajaa niitä takaa.

Tim painoi häntänsä alas ja katsoi Paulia surullisesti. Kaniinit olivat ainoa asia, josta Tim ja Pauli eivät olleet samaa mieltä. Tim oli aivan varma, että kaniinit oli tarkoitettu sen takaa-ajettaviksi, ja Pauli taas oli aivan yhtä varma siitä, ettei niin ollut.

– Eteenpäin! Pauli sanoi ponille, ja napautti ohjaksilla. Pikkuinen poni lähti ravaamaan kohti Kirriniä, ja pian he kaikki olivat talon portin edustalla.

Takaovesta tuli happaman näköinen nainen auttamaan matkatavarat alas kieseistä. Lapset eivät tunteneet häntä.

– Kuka tuo on? he kuiskasivat Paulille.

– Uusi keittäjä, Pauli sanoi. – Joannan piti mennä pitämään huolta äidistään, koska tämän jalka on murtunut. Äiti palkkasi uuden apulaisen siksi aikaa kun Joanna on poissa. Hänen sukunimensä on Stick.

– Nimi kyllä sopii hänelle, Leo sanoi hymyillen. – Varsinainen tikkuakka. Toivottavasti hän ei viivy täällä pitkään. Toivotaan, että Joanna tulee pian takaisin. Minä tykkäsin vanhasta pulskasta Joannasta, ja hän oli aina kiltti Timille.

– Tällä tikkuakalla on koirakin, Pauli sanoi. – Surkea otus, pienempi kuin Tim ja jotenkin kapisen ja koinsyömän näköinen. Tim ei voi sietää sitä.

– Missä se on? Anne kysyi ja katseli ympärilleen.

– Sen paikka on keittiössä, eikä Tim saa mennä lähellekään sitä, Pauli sanoi. – Se onkin hyvä, sillä Tim varmaan söisi sen! Tim ei tajua ollenkaan, mitä keittiössä on, ja nuuskii suljettua ovea koko ajan niin että tikkuakka on menettää hermonsä.

Toiset nauroivat. He laskeutuivat kieseistä ja valmistautuivat menemään sisälle. Leo auttoi keittäjää matkatavaroitten kantamisessa. Pauli vei ponin ja kiesit pois, ja muut kolme menivät sisään tervehtimään setäänsä ja tättään.

– Hei, lapset, Fanny-täti tervehti sohvalta, jolla hän lepäsi. – Mitä teille kuuluu? Ikävä kyllä en päässyt teitä vastaan. Peter-setä on kävelyllä. Menkääpäs yläkertaan pesulle ja vaihtamaan vaatteet. Tulkaa sitten alas aterialle.

Pojat menivät yläkertaan entiseen makuuhuoneeseensa, jossa oli hauska viisto katto ja jonka ikkunasta näkyi lähelle. Anne meni pieneen huoneeseen, jossa hän asui Paulin kanssa. Olipa mukavaa olla taas Kirrinissä! Paulin ja vanhan Tim-kullan luona lomasta tulisi hieno!

Stickin perhe

Oli ihanaa herätä seuraavana aamuna Kirrinissä, nähdä auringon paistavan ikkunoista sisään ja kuulla aaltojen loiskivan rantaan kauempana. Oli upeaa hypähtää sängystä ja kiirehtiä ihaillemaan meren sinisyyttä ja lahden suulla kohoavaa kaunista Kirrinsaarta.

– Minä käyn uimassa ennen aamiaista, Leo sanoi ja siepasi uimahousut mukaansa. – Tuletko, Dick?

– Taatusti tulen! Dick sanoi. – Sano tytöillekin. Menään yhdessä.

Kaikki neljä lähtivät rantaan, ja Tim laukkasi heidän kannoillaan häntä vinhasti heiluen ja pitkä vaaleanpunainen kieli suusta roikkuen. Tim tuli myös veteen muiden mukana ja ui heidän ympärillään. He olivat kaikki hyviä uimareita, mutta Leo ja Pauli olivat parhaita.

He kietoutuivat pyyhkeisiin, kuivasivat itsensä ja vetivät sitten ylleen farkut ja puseron. Sitten he lähtivät hurrin nälkäisinä aamiaiselle. Anne huomasi takapihalla vie-raan pojan ja jäi tuijottamaan tätä yllättyneenä.

– Kuka tuo on? hän kysyi.

– Se on keittäjä Stickin poika Edgar, Pauli sanoi. – En tykkää hänestä ollenkaan. Hän käyttäytyy typerästi. Näyttää kieltä ja huutelee pilkkanimiä.

Kun lapset tulivat portista pihalle, Edgar kuului laulavan jotain. Anne pysähtyi kuuntelemaan.

– Pauli-possu pöhhö nassu! Edgar laulaa rallatti typerän näköisenä. Hän vaikutti suunnilleen kolme- tai neljätoistavuotiaalta, tyhmältä mutta jotenkin ovelalta. – Pauli-possu pöhhö nassu!

Pauli alkoi punoittaa. – Aina sama laulu, hän sanoi vihaisena. – Edgar luulee olevansa nokkela. En voi sietää häntä.

Leo huusi Edgarille: – Tuki suusi! Et ole hauska vaan ihan hölmö!

– Pauli-possu, Edgar aloitti uudestaan typerä hymy pyöreillä punaisilla kasvoillaan. Leo otti askeleen häntä kohti ja poika livisti oitis sisälle taloon.

– Tuota ei kyllä jaksaa kuunnella, Leo sanoi päättäväisesti. – Ihme, että sinä jaksat, Pauli. Kas kun et ole läimäyttänyt häntä poskelle, polkaissut varpaille, puraissut palaa korvasta tai tehnyt jotain muuta vastaavaa! Olit ennen vanhaan aika raivopää.

– No, kyllä minä vieläkin olen, Pauli sanoi. – Sisimmäsäni raivostun aina kun kuulen hänen hoilottavan typeriä laulujaan ja nimittelevän minua, mutta äiti on ollut huonossa kunnossa ja tiedän vallan hyvin, että jos käyn kiinni Edgariin, keittäjä sanoo itsensä irti ja äiti joutuu taas hoitamaan kaikki kotityöt, vaikka hän ei siihen nyt kunnolla kykenekään. Siksi hillitsen itseni ja toivon, että Tim tekee samoin.

– Toimit todella järkevästi! Leo sanoi ihailevasti, sillä hän tiesi miten vaikeata Paulin oli välillä säilyttää malttinsa.

– Taidan mennä äidin huoneeseen kysymään, syökö hän aamiaisen sängyssä, Pauli sanoi. – Pidä sinä sillä välin Tim kurissa siltä varalta, että Edgar ilmestyy esiin.

Leo piti kiinni Timin kaulapannasta. Tim oli murissut nähdessään Edgarin pihalla, mutta nyt se pysyi rauhallisesti

paikallaan lukuun ottamatta kuonoa, joka liikahteli aivan kuin se olisi yrittänyt jäljittää jotain hajua.

Yhtäkkiä keittiön ovesta ilmaantui kapisen näköinen koira. Koiran turkki oli likaisenvalkoinen ja näytti siltä, että siitä oli purtu tukoittain karvaa. Koira piti häntänsä visusti takajalkojen välissä.

– Haau! Tim sanoi iloisesti ja loikkasi koiraan kohti. Timin rynnätessä Leo kaatui, ja hänen otteensa kaulapanasta kirposi, sillä Tim oli tosiaan iso koira. Tim hyökkäsi innoissaan toisen koiran luokse, ja koira ulvahti pelokkaasti ja yritti päästä ovesta takaisin keittiöön.

– Tim! Tänne! Leo huusi, mutta Tim ei kuunnellut, koska se yritti näykkäistä toisen koiran korvaa, tai siltä ainakin näytti. Toinen koira ulvoi apua, ja keittäjä ilmestyi keittiön ovelle kattila kädessään.

– Komenna koira pois! hän kiljui. Hän huitaisi Timiä kattilalla, mutta Tim väisti, ja kattila osui hänen omaan koiraansa, joka alkoi uikuttaa entistä enemmän.

– Ei saa huitoa! Leo sanoi. – Koiriin voi sattua. Tim, tule tänne!

Edgar tuli ulos pelokkaan näköisenä. Hän sieppasi käteensä kiven ja näytti siltä, että aikoi heittää sillä Timiä heti kun saisi tilaisuuden.

Anne kiljui: – Et kyllä heitä sitä kiveä! Et varmasti! Senkin tuhmuri ja ilkimys!

Peter-setä ilmestyi kaiken tohinan keskelle vihaisena ja ärtyneenä.

– Johan on kumma! Mitä ihmettä täällä tapahtuu? En ole ikinä kuullut mokomaa meteliä.

Sitten Pauli lennähti tuulispäänä oviaukosta pelastamaan Tim-kultaansa. Hän ryntäsi koirien luokse ja yritti kiskoa

Timiä pois toisen koiran kimpusta.

Isä huusi Paulille: – Tule pois, senkin hupsu! Etkö tiedä ettei tappelevien koirien väliin pidä mennä paljain käsin? Missä puutarhaletku on?

Letku oli kiinnitetty läheiseen vesihanaan. Leo juoksi avaamaan hanan. Hän kaappasi letkun pään käteensä ja suihkutti vettä koirien päälle. Heti kun vesisuihku osui koiriin, ne irtautuivat yllättyneinä toisistaan. Leo huomasi Edгарin seisomassa lähellä eikä voinut vastustaa kiusausta kääntää vähän vesisuihkua niin, että poika kastui. Edgar parkaisi ja juoksi saman tien sisään.

– Miksi sinä noin teit? Peter-setä kysyi äreänä. – Pauli, kytke Tim heti paikalla kiinni. Enkö minä ole sanonut rouva Stickille, ettei koira saa pitää vapaana muualla kuin keittiössä? Tällainen ei tule alkuunkaan kysymykseen. Ja missä on aamiainen? Myöhässä, kuten tavallista!

Keittäjä Stick katosi keittiöön itsekseen mutisten ja vei likomäärän koiransa mukanaan. Pauli näytti pahantuuliselta kytkiessään Timin kiinni. Koira meni koppiinsa makuulle ja katsoi emäntäänsä anovasti.

– Minähän olen käskenyt sinun pysyä erossa siitä kapi-sesta piskistä, Pauli sanoi ankarasti. – Nyt näet miten siinä käy! Sait isän pahalle tuulelle loppupäiväksi, ja keittäjä on niin vihainen, ettei varmaan leivo meille herkkuja teepöytään!

Tim vinkui ja laski päänsä etukäpälien päälle. Se nuolaisi suupielestään muutaman karvan. Oli kurjaa olla lieassa, mutta olihan se sentään saanut puraistuksi sen inhottavan koiran korvalehteä!

Lapset menivät sisään aamiaiselle. – Anteeksi, että päästin Timin irti, Leo sanoi Paulille, – mutta se melkein repäisi

käteni mennessään. En millään pystynyt pitelemään sitä. Se on kasvanut melkoisen vahvaksi.

– Niin on, Pauli sanoi ylpeänä. – Se voisi syödä keittäjän koiran yhtenä suupalana, jos saisi luvan. Ja Edgarin myös.

– Ja vielä keittäjänkin, Anne sanoi. – En yhtään tykkää kenestäkään heistä.

Aamiaistunnelma oli varsin synkkä, koska Fanny-täti ei tullut pöytään. Peter-setä sen sijaan tuli, eikä pahantuulinen Peter-setä ollut kovin iloista aamiaisseuraa. Hän tiuski Paulille ja tuijotti muita vihaisesti. Annea alkoi melkein harmittaa, että he olivat ylipäättään tulleet Kirriniin. Hän piristyi kuitenkin ajatellessaan loppupäivän ohjelmaa. He aikoivat syödä eväitä ulkona rannalla tai mennä Kirrinsaa-
relle. Siellä Peter-setä ei olisi mukana pilaamassa tunnelmaa.

Keittäjä tuli keräämään puurolautaset ja tuomaan pekonia. Hän kolautti lautaset pöytään.

– Eipäs kolistella, Peter-setä sanoi ärtyneenä. Keittäjä ei sanonut mitään. Hän pelkäsi Peter-setää, eikä se ollut mikään ihme. Seuraavat lautaset hän laski pöytään äänettömästi.

– No, mitä aiotte tehdä tänään? Peter-setä kysyi aamiaisen loppupuolella. Hänen mielialansa oli jo vähän parempi, eikä hänestä ollut hauskaa nähdä pöydän ympärillä niin alakuloisia ilmeitä.

– Ajateltiin mennä eväsretkelle, Pauli sanoi innokkaasti. – Kysyin äidiltä luvan ja hän sanoi, että voidaan mennä, jos keittäjä tekee meille mukaan voileipiä.

– Noin huonolla tuulella tehdyistä voileivistä ei taida tulla kovin herkullisia, Peter-setä sanoi pilke silmäkulmasaan. Kaikki hymyilivät kohteliaasti. – Mutta pyytäkää vain silti.

Huoneessa oli hetken hiljaista. Kukaan ei halunnut pyytää keittäjää tekemään voileipiä.

– Olisipa hän jättänyt tuomatta Haisun tänne, Pauli sanoi alakuloisena. – Kaikki olisi paljon helpompaa jos se ei olisi täällä.

– Onko hänen poikansa nimi Haisu? Peter-setä kysyi häkeltyneenä.

Pauli hymyili ja vastasi: – Ei sentään. Vaikka se olisi kyllä oikein osuva nimi. Hänhän ei käy juuri koskaan pesulla ja haisee tosi pahalle. Tarkoitin keittäjän koiraa. Hän sanoo sitä Raisuksi, mutta minä sanon sitä Haisuksi, koska se haisee aivan hirveälle.

– Minusta se ei ole kovin mukava nimi, hänen isänsä sanoi toisten kikattaessa ympärillä.

– Ei niin, Pauli sanoi, – mutta ei koirakaan ole kovin mukava.

Lopulta voileipien tekemisestä sopi Paulin äiti. Keittäjä meni yläkertaan katsomaan Fanny-tätiä, joka söi aamiaista sängyssä, ja Fanny-tädin pyynnöstä hän suostui tekemään voileivät, vaikkakin hyvin vastahakoisesti.

– En ole varautunut siihen, että tänne tulee kolme lasta lisää pyörimään jalkoihin, hän sanoi ynseästi.

– Kyllä minä sanoin jo etukäteen, että he ovat tulossa, Fanny-täti sanoi kärsivällisesti. – En tiennyt, että voisin itse näin huonosti, kun he tulevat. Jos olisin terve, voisin tehdä voileivät ja paljon muutakin. Voin vain pyytää, että autatte niin paljon kuin jaksatte siihen asti, että voin paremmin. Saatan olla kunnossa jo huomenna. Antakaa lasten pitää hauskaa viikon verran, ja jos sitten olen edelleen sairas, olen varma, että he kaikki osallistuvat ja auttavat vähän. Mutta antakaa heidän ensin pitää hauskaa.

Lapset ottivat eväspaketkinsa ja lähtivät matkaan. Mennessään he tapasivat Edgarin, joka näytti yhtä typerältä ja luihulta kuin aina. – Miksi minä en saa tulla mukaan? Edgar kysyi. – Mennään tuonne saarelle. Minä tiedän siitä kaikenlaista. Ihan totta.

– Etkä tiedä, Pauli sanoi salamannopeasti. – Sinä et tiedä siitä mitään. Enkä minä ikimaailmassa ota sinua mukaan sinne. Se on minun saareni, ymmärrätkö? Tai no, meidän. Se kuuluu kaikille meille neljälle ja Timille myös. Eikä kukaan meistä ikinä päästä sinua sinne.

– Ei se mikään teidän saari ole, Edgar sanoi. – Se on takuulla vale!

– Et tiedä mistä puhut, Pauli sanoi halveksivasti. – Tulkaa! Turha tuhlata aikaa puhumalla Edgarin kanssa.

He jättivät Edgarin, joka jäi murjottamaan vihaisen näköisenä. Heti kun he olivat turvallisen matkan päässä, Edgar korotti ääntään:

*Pauli-possu pöhkö nassu,
se on kyllä ihan hassu!*

Leo alkoi lähteä takaisin mokoman ilkimyksen luo, mutta Pauli kiskoi häntä eteenpäin. – Edgar menee vain kantelemaan äidilleen, ja sitten keittäjä sanoo itsensä irti, eikä meidän äidillä ole sen jälkeen ketään auttamassa, Pauli sanoi. – Täytyy vain kestää. Yritetään silti keksiä, miten voitaisiin maksaa Edgarille takaisin samalla mitalla. Inhottava otus! Inhoan hänen näppyäistä nenäänsä ja kieroja silmiään.

– Hau! Tim sanoi tunteikkaasti.

– Tim sanoo, että se inhoaa Haisun rumaa häntää ja typeriä pikku korvia, Pauli selitti, ja kaikki nauroivat. Se

sai heidät paremmalle tuulelle. Pian he olivat niin kaukana, ettei Edgarin typerä laulu enää kuulunut, ja unohtivat hänet kokonaan.

- Mennään katsomaan, onko veneesi valmis, Leo sanoi.
- Sitten voidaan ehkä soutaa rakkaalle saarellemme.

Viisikko valloittaa taas!

Paulin äiti joutuu sairaalaan, ja Viisikko jää yksin Kirriniin epämiellyttävän Stickin perheen hoteisiin, Tim-koira ainoana turvanaan. Ilkeä rouva Stick, hänen poikansa Edgar ja Raisu-koira aiheuttavat monenlaisia hankaluuksia. Mutta vasta kun Pauli saa aiheen pelätä Timin hengen puolesta, serkuksille valkenee, että on tosi kysymyksessä. Niinpä he päättävät karata ja leiriytyä Kirrinsaarelle. Siellä serkukset näkevät mereltä päin tulevia outoja valomerkkejä, joiden he pian arvaavat liittyvän rikollisiin puuhiin...

Viisikko karkuteillä on ikimuistoinen Viisikko-sarjan kolmas seikkailu. Juhlavuoden kunniaksi Tammi julkaisee tarinan uudelleen suomennettuna!

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789513 192433	
	L84.2	